Pracownicze koszty uzyskania przychodów

Autor: Michał Korbas
08.02.2008.

Pracownikom osiągającym w danym miesiącu przychód ze stosunku pracy przysługują koszty uzyskania przychodów.

Za takie przychody zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. (tekst jednolity Dz. U. Nr 14 poz. 176 ze zm.) o podatku dochodowym od osób fizycznych, uważa się wszelkiego rodzaju wypłaty pieniężne oraz wartość pieniężną świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, bez względu na źródło finansowania tych wypłat i świadczeń, a w szczególności:

- wynagrodzenia zasadnicze,
- wynagrodzenia za godziny nadliczbowe,
- różnego rodzaju dodatki,
- nagrody,
- ekwiwalenty za nie wykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty niezależnie od tego, czy ich wysokość została z góry ustalona,
- świadczenia pieniężne ponoszone za pracownika,
- wartość innych nieodpłatnych świadczeń lub świadczeń częściowo odpłatnych.

Stawki kosztów stosowane w przypadku pracowników uzależnione są od tego, czy pracownicy mają miejsce zamieszkania w tej samej miejscowości, w której znajduje się zakład pracy czy też w innej i wynoszą odpowiednio (stawki na rok 2008/2007) 1335,00/1302 zł zł rocznie i 1668,72/1627,56 zł zł rocznie w przypadku zatrudnionych na jeden etat, zaś w przypadku osób zatrudnionych na wielu etatach nie może przekroczyć 2002,05/1953,23 zł rocznie, a w przypadku zatrudnionych na kilku etatach, zamieszkujących w innej niż zakład pracy miejscowości nie może przekroczyć 2502,56/2441,54 zł rocznie.

{styleboxjp width=200px,float=left,echo=no}Zobacz również

Integracja finansowa {/styleboxjp}Pracownikowi koszty uzyskania przychodu przysługują pod warunkiem, że w danym miesiącu osiągnął przychód ze stosunku pracy. Bez znaczenia jest fakt czy pracę tą faktycznie świadczył, czy nie, a koszty uwzględnić należy nawet w sytuacji kiedy pracownik świadczył pracę tylko jeden dzień w miesiącu.

Uwzględnienie kosztów uzyskania przychodów może być uzależnione od tego z jakiego źródła otrzymał przychód, taka sytuacja pojawia się gdy pracownik przez cały miesiąc nie świadczył pracy z powodu choroby.

W sytuacji, w której pracownik otrzymał od pracodawcy wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy (pierwsze 33 dni choroby trwającej w danym roku kalendarzowym) wówczas uzyskał przychód ze stosunku pracy, a to jest podstawą do uwzględnienia mu kosztów uzyskania przychodów za ten miesiąc. Jest tak dlatego, że przychodem ze stosunku pracy jest również wynagrodzenie z tytułu choroby wypłacane ze środków pracodawcy.

Koszty uzyskania przychodu nie przysługują natomiast w przypadku gdy pracownik otrzymał od pracodawcy zasiłek chorobowy (od 34 dnia choroby). Zasiłek chorobowy został bowiem zaliczony do

przychodów z innych źródeł w myśl art. 20 ust. 1 i ust. 2 ustawy o PDOF i jako taki nie może być podstawą do naliczenia kosztów uzyskania przychodu.

Wskazać trzeba, że uprawnienia do kosztów uzyskania przychodów posiada również pracownik, któremu należność ze stosunku pracy wypłacono po ustaniu zatrudnienia, a także gdy pracownik w trakcie okresu wypowiedzenia jest zwolniony od świadczenia pracy, ale uzyskuje przychód ze stosunku pracy.

{styleboxjp width=200px,float=left,echo=no}Zobacz również

Umorzenie udziałów w spółce{/styleboxjp}Podwyższone koszty nie przysługują pracownikowi, jeżeli otrzymuje on zwrot kosztów dojazdów do pracy i nie są one zaliczane do przychodów podlegających opodatkowaniu. Podwyższonych kosztów nie stosuje się także w sytuacji gdy pracownik uzyskuje dodatek za rozłąkę.

Aby skorzystać z podwyższonych kosztów, pracownik winien złożyć pracodawcy oświadczenie, że zamieszkuje on poza miejscowością w której znajduje się zakład pracy. Wobec braku szczegółowych uregulowań wystarczy, że takie oświadczenie pracownik złoży w dowolnej formie, choć wskazana dla celów dowodowych byłby forma pisemna.